

Pros i contres

Emma Riverola & Josep Maria Fonalleras

Pou, Ciceró i Redondo

P-5 significa P-5

De l'escenari, al món. No són temps de fronteres estanques. Els gèneres, els llenguatges es dobleguen, s'entremesclen i dialoguen entre ells per alimentar la nostra mirada. Dijous passat es va produir un fascinant joc de miralls al teatre Romea de Barcelona. Un diàleg entre l'actor Josep Maria Pou i el consultor polític i exdirector del gabinet del president Pedro Sánchez Iván Redondo. El primer es va reflectir en el seu personatge del vell amic Ciceró, a la cartellera al mateix teatre. El segon... en si mateix.

L'aliança de Pou i Ciceró va resultar irresistible. Intel·ligència, humor i ironia es van regalar en abundància. El pensament de l'orador, polític i filòsof romà ens va recordar que, en essència, continuen movent -nos els mateixos ressorts. Per la seva banda, l'assessor polític va insistir en els judicis efervescents i les insinuacions velades. Situat dalt de l'escenari, jugava a l'artifici i mirava de suggerir més que sentenciar. Redondo és dels que parla a mitges. Sempre queda el dubte de si té molt a callar o, simplement, poc a dir. En qualsevol cas, més enllà de les seves aspiracions o les seves revenges, dels seus triomfs o els seus farols, queda l'espectacle. Un excel·lent espectacle. ■

No sé si saben què passa en una aula de P-5. Ho repeteixo: P-5. És a dir, una classe amb nens de 5 anys, unes esponges que poden accedir als primers coneixements amb la simple osmosi que té lloc, sense consciència, mentre fan psicomotricitat, quan es refugien en els racons de pensar o quan comencen a portar el ritme d'una cançó. A P-5, que no és un ensenyament obligatori, no hi ha classes pautades. Els mestres no diuen als nens de 5 anys: «Ara fem Geografia i, després del pati, tocarà la lliçó de Matemàtiques i, a la tarda, farem Sintaxi». No va així. L'educació, a Infantil, és un continuïum de propostes entremescades amb les quals es posen els fonaments perquè l'infant, quan entri a primària, comenci a assumir la seva maduresa amb més rigor acadèmic. I no es poden fragmentar en percentatges.

Oblidem això quan pensem en els pares d'un nen d'aquesta edat que reclamen al jutge la imposició d'una quota de castellà en una aula de P-5. És una bestiesa, un desconeixement supí del que passa a l'escola. O un intent barroer de fer servir el nen com l'arma política que, per desgràcia de tots plegats, hem vist aquests dies a Canet de Mar. Aquest és el mal, certament, el despropòsit fenomenal. ■

